

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1CoPr/4/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115213498
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7115213498.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členov senátu JUDr. Ladislava Cakociho a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu: U.O. L.D., O.. XX.XX.XXXX, Z. V. X. M., Č.. R. XX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Monika Marjanovič, so sídlom v Košiciach, Urbánkova 1562/6, proti žalovanému: AM VODA s.r.o. v likvidácii, so sídlom v Bratislave, Tallerova 4, IČO: 44 348 801, zastúpeného advokátskou kanceláriou Majerník & Miháliková s.r.o. so sídlom v Bratislave, Cukrová 14, IČO: 47 232 200, o náhradu mzdy vo výške 14.605,36 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 15. novembra 2017 č.k. 38Cpr/2/2015 - 137 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

O d m i e t a odvolanie proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 14.605,36 EUR spolu s úrokmi z omeškania zo sumy 663,88 EUR: vo výške 5,5 % ročne od 16.7.2013 do zaplataenia, vo výške 5,5 % ročne od 16.8.2013 do zaplataenia, vo výške 5,5 % ročne od 16.9.2013 do zaplataenia, vo výške 5,5 % ročne od 16.10.2013 do zaplataenia, vo výške 5,25 % ročne od 16.11.2013 do zaplataenia, vo výške 5,25 % ročne od 16.12.2013 do zaplataenia, vo výške 5,25 % ročne od 16.1.2014 do zaplataenia, vo výške 5,25 % ročne od 16.2.2014 do zaplataenia, vo výške 5,25 % ročne od 16.3.2014 do zaplataenia, vo výške 5,25 % ročne od 16.4.2014 do zaplataenia, vo výške 5,25 % ročne od 16.5.2014 do zaplataenia, vo výške 5,15 % ročne od 16.6.2014 do zaplataenia, vo výške 5,15 % ročne od 16.7.2014 do zaplataenia, vo výške 5,15 % ročne od 16.8.2014 do zaplataenia, vo výške 5,05 % ročne od 16.9.2014 do zaplataenia, vo výške 5,05 % ročne od 16.10.2014 do zaplataenia, vo výške 5,05 % ročne od 16.11.2014 do zaplataenia, vo výške 5,05 % ročne od 16.12.2014 do zaplataenia, vo výške 5,05 % ročne od 16.1.2015 do zaplataenia, vo výške 5,05 % ročne od 16.2.2015 do zaplataenia, vo výške 5,05 % ročne od 16.3.2015 do zaplataenia, vo výške 5,05 % ročne od 16.4.2015 do zaplataenia, vo výške 5,05 % ročne od 16.5.2015 do zaplataenia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré žalovaný zaplatí žalobcovi do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o výške tejto náhrady.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanému náhrady mzdy vo výške 14.605,36 EUR spolu s úrokmi z omeškania počítanými od výplatných termínov mesačnej mzdy vo výške 20.000,- Sk/663,88 EUR podľa pracovnej zmluvy, a to vo výške 8,5 % ročne zo sumy 663,88 EUR od 16.7.2013

do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.8.2013 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.9.2013 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.10.2013 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.11.2013 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.12.2013 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.1.2014 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.2.2014 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.3.2014 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.4.2014 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.5.2014 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.6.2014 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.7.2014 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.8.2014 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.9.2014 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.10.2014 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.11.2014 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.12.2014 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.1.2015 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.2.2015 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.3.2015 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.4.2015 do zaplata, zo sumy 663,88 EUR od 16.5.2015 do zaplata, a náhrady trov konania.

3. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že žalobca ako zamestnanec vykonával pre žalovaného prácu na pracovnej pozícii servisný technik za dohodnutú mzdu vo výške 20.000,-Sk/t.j. 663,88 EUR mesačne na základe pracovnej zmluvy zo dňa 26.8.2008, uzavretej na dobu neurčitú, a to v prevádzke žalovaného na G. H. Č.. XX X. M.C., ako i že žalobca potom, ako mu žalovaný dňa X.X.XXXX oznámil, že s ním okamžite končí pracovný pomer podľa § 68 ods.1 písm. b) Zákonníka práce, žalobca vyzval dňa 26.6.2009 žalovaného, aby mu naďalej prideloval prácu v súlade s pracovnou zmluvou, ktorú výzvu žalovaný prevzal dňa 1.7.2009, žalobca ale od X.X.XXXX u žalovaného už nevykonával ani svoju, a ani žiadnu inú prácu. Zistil tiež, že rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 24.2.2012 č.k. 12C/330/2009 - 156, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/153/2012 - 182, právoplatným dňa 30.5.2013, bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru dňa X.X.XXXX so žalobcom je neplatné a rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 1.12.2014 č.k. 24C/117/2011 - 169, právoplatným dňa 12.1.2015, bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu mzdy z titulu neplatne skončeného pracovného pomeru za 12 mesiacov odo dňa, kedy žalobca oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní, vo výške 7.966,56 EUR spolu s úrokmi z omeškania 9 % ročne zo sumy 663,88 EUR za jednotlivé mesiace v období od 16.7.2009 do 16.6.2010 s tým, že rozhodnutie o zvyšnej časti nároku žalobcu na náhradu mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru, t.j. za obdobie od 16.7.2010 do 30.5.2013 (do právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Košice I., sp. zn. 12C/330/2009), o ktorom súd rozhodol dňa 2.6.2016 pod č.k. 24C/137/2015 - 75 tak, že zaviazal žalovaného k úhrade sumy 23.235,80 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 %, resp. 8,75% ročne zo sumy 663,88 EUR za jednotlivé mesiace v období od 16.7.2010 do 16.5.2013 v prospech žalobcu, a v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol, nenadobudlo právoplatnosť v dôsledku podaného odvolania. Prvoinštančný súd ďalej vychádzal zo zistenia, že žalovaný ku dňu XX.X.XXXX zrušil prevádzkareň X. M. O. G. H. Č.. XX, ktorá bola dohodnutá ako miesto výkonu práce v pracovnej zmluve (okrem, v prípade potreby na celom území Slovenska), o čom žalovaný žalobcu nikdy neinformoval, že v zmysle Oznámenia Sociálnej poisťovne zo dňa 25.11.2016 žalobca bol od 31.5.2013 do 30.4.2015 zamestnaný v spoločnosti R.-G., F.E..D., C.: XX XXX XXX, F. F. B. XX, M., ako aj zo zistenia z písomného vyjadrenia D. U. C. X. Z., že žalobca nekontaktoval žalovaného so žiadosťou o pridelovanie práce, žalobca sa na nedostavil pracovisko žalovaného na adrese sídla žalovaného v Bratislave ani potom, ako žalovaný žalobcu na pojednávaní dňa 11.11.2016 vyzval, aby sa žalobca dňa 14.11.2016 dostavil na pracovisko žalovaného za účelom plnenia pracovných úloh, pričom svoju neprítomnosť na pracovisku žiadnym spôsobom neospravedlnil a dňa 16.11.2016 žalobca doručil žalovanému návrh na skončenie pracovného pomeru dohodou. Pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným bol napokon ukončený ku dňu XX.XX.XXXX dohodou.

4. Žalobcom uplatnený mzdový nárok za obdobie od 31.5.2013 (od právoplatného rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru) do 30.4.2015 súd posúdil ako nárok na náhradu mzdy z dôvodu tzv. iných prekážok v práci na strane zamestnávateľa podľa § 252a ods. 1 Zákonníka práce, § 77, § 79 ods. 1 a 2, § 118 ods. 1, § 142 ods. 1, 2 a 3 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.8.2009 a podľa pracovnej zmluvy, ako i podľa článku 2 Zákonníka práce. Zo skutočnosti, že po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 30.5.2013 č.k. 12C/330/2009-156 žalobca u žalovaného nepokračoval v práci aj napriek tomu, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného trval naďalej, lebo ten skončil až vzájomnou dohodou ku dňu XX.XX.XXXX, vyhodnotiac pasívny postoj žalovaného vo vzťahu k opätovnému nástupu žalobcu na výkon práce v prevádzke žalovaného od X.X.XXXX ako odmietanie zamestnávateľa pridelovať prácu svojmu zamestnancovi a žalovaným vznesenú námietku rozporu výkonu práva žalobcu s dobrými mravmi ako nedôvodnú, prvoinštančný súd vyvodil, že žalovaný porušil

po XX.X.XXXX svoje zákonné povinnosti zamestnávateľa vyplývajúce mu z § 47 ods. 1 Zákonníka práce, a to povinnosť pridelovať žalobcovi prácu podľa pracovnej zmluvy, platiť žalobcovi mzdu, utvárať vhodné podmienky na plnenie pracovných úloh ustanovené právnymi predpismi, kolektívnou zmluvou a pracovnou zmluvou a uzavrel, že žalobcovi patrí náhrada mzdy z titulu prekážok v práci, ktorá sa podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce viaže na existenciu pracovného pomeru (súd prehlásil, že tento trval naďalej) a súčasne na prekážky v práci na strane zamestnávateľa (bezdôvodné nepridelovanie práce žalobcovi) vo výške priemerného zárobku (§ 134 ZP) v sume 663,88 EUR, ktorý bol zistený v predchádzajúcich súdnych konaniach pre potreby stanovenia výšky náhrady mzdy (pod sp. zn. 24C/117/2011 a sp. zn. 24C/137/2015), a žalobcovi patrí za obdobie od X.X.XXXX Y. XX.X.XXXX v sume 14.605,36 EUR. Dôvodil, že žalobca a žalovaný platne vymedzili v pracovnej zmluve miesto výkonu práce uvedením konkrétnej adresy sídla prevádzky zamestnávateľa na adrese Košiciach na Letnej ulici č. 45, a preto mal žalobca ako zamestnanec nárok na výkon práce na takto dohodnutom mieste výkonu práce aj po XX.X.XXXX. Skutočnosť, že žalovaný ku dňu XX.X.XXXX zrušil prevádzkareň X. M.Š. O. G. H. Č.. XX, ktorá bola dohodnutá ako miesto výkonu práce v pracovnej zmluve so žalobcom, o čom žalovaný žalobcu nikdy neinformoval, a ani nenavrhol zmenu pracovnej zmluvy, súd vyhodnotil ako objektívnu príčinu, pre ktorú žalobca nemohol vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy zo dňa XX.X.XXXX, pričom tvrdenie žalovaného o tom, že žalobca sa mal možnosť o tejto zmene dozvedieť z obchodného registra vyhodnotil súd ako irelevantné vzhľadom na to, že k zmene podstatnej náležitosti pracovnej zmluvy, ktorou je dohoda o mieste výkonu práce, nemôže platne dôjsť iba na základe jednostranného úkonu zamestnávateľa a bez súhlasu zamestnanca ako druhej zmluvnej strany, a dohoda ohľadom dohodnutého miesta výkonu práce ako prevádzkareň X. M. na G. H. Č.. XX v znení „v prípade potreby na celom území Slovenska“ je v tejto časti v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná z dôvodu, že v tejto časti je vymedzenie miesta výkonu práce neurčité, bez uvedenia presnej adresy zamestnávateľa alebo jeho organizačnej časti, bez uvedenia mesta, či obce, v ktorej by mal zamestnanec vykonávať svoju prácu, a tak medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k platnej dohode o „ďalšom“ mieste výkonu práce pri uzatváraní pracovnej zmluvy a následne ani k dohode o zmene miesta výkonu práce podľa § 54 Zákonníka práce po XX.X.XXXX.

5. Výrok o príslušenstve priznanej peňažnej pohľadávky súd prvej inštancie odôvodnil aplikáciou § 129 ods. 1, § 1 ods. 4 Zákonníka práce, § 517 ods. 1, prvá veta, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a úsudkom, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z priemerného mesačného zárobku vo výške 663,88 EUR odo dňa nasledujúceho po splatnosti mesačnej mzdy za každý kalendárny mesiac. Z dôvodu, že v rozpore s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. žalobca uplatnil nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 663,88 EUR za každý mesiac samostatne vo výške 8,5 % ročne, žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP tak, že priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže bol v spore (o zaplatenie istiny) v celom rozsahu úspešný.

7. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Navrhol zmeniť rozsudok a žalobu zamietnuť. Poukazom na znenie § 142 ods. 3 Zákonníka práce a body 17 až 21 odôvodnenia rozsudku, na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 204/2009, 1 Cdo 48/1997 žalovaný zdôraznil, že žalobca nebol pripravený a už vôbec nie ochotný pre žalovaného prácu vykonávať, prácu pre žalovaného žalobca navyše nemohol vykonávať z dôvodu, že bol zamestnaný u iného zamestnávateľa a preto podľa žalovaného nárok podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce žalobcovi nepatrí. Súdu prvej inštancie vytkol, že skutkový záver v bode 41 rozsudku oprel výlučne o pasívny postoj žalovaného, ktorý mal za rozporný s vykonaným dokazovaním. V tejto súvislosti žalovaný pripomenul, že súd sám v bode 18 a 19 odôvodnenia rozsudku uviedol, že ak by žalobca kontaktoval žalovaného so žiadosťou o pridelovanie práce, začal by mu prácu pridelovať ihneď. Namietol správnosť úsudku súdu v bode 48 rozsudku o tom, že žalovaný odmietol pridelovať prácu žalobcovi, ak pritom sám uviedol, že žalovanému zákon neukladal povinnosť vyzvať žalobcu, aby do práce nastúpil. Za nesprávny označil žalovaný právny záver súdu prvej inštancie v bode 31 rozsudku o neplatnosti dohody o mieste výkonu práce v jej časti „v prípade potreby na celom území Slovenska“ pre jej neurčitosť, lebo ako pracovné miesto možno dojednať aj celé územie Slovenska. Opätovne podčiarkol, že žalobca o prácu u žalovaného nejavil záujem, nebol pripravený a ani ochotný ju vykonávať a v období od XX.X.XXXX Y. XX.X.XXXX bol zamestnaný u iného zamestnávateľa. Nakoniec tvrdil, že

hoci Zákonník práce neposkytuje pri nariadení povinnosti náhrady mzdy moderačné oprávnenie, súd bol povinný zohľadniť, či výkon práva nie je v rozpore s dobrými mravmi a v súlade s čl. 2 Zákonníka práce ochranu neposkytnúť a žalobu zamietnuť.

8. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

9. Žalovaný v replike na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. 689/2014 a dodal, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní danej veci nezohľadnil kritérium všeobecnej spravodlivosti, nakoľko poskytnutie ochrany výkonu práva, ktoré je podľa žalovaného celkom jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi, nemôže byť považované za rozumné a spravodlivé.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) skôr než pristúpil k vecnému prejednaniu podaného odvolania žalovaného, skúmal, či sú splnené formálne podmienky pre meritórne odvolacie konanie a dospel k záveru, že tieto podmienky nie sú splnené vo vzťahu k odvolaním napadnutému výroku rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

11. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou (§ 386 písm. b/ CSP).

12. Z citovaných zákonných ustanovení plynie, že odvolanie teda môže podať tá procesná strana, ktorej rozhodnutím súdu prvej inštancie nebolo celkom alebo sčasti vyhovené. Stranou v civilnom sporovom konaní sa rozumie žalobca a žalovaný.

13. Pretože rozhodnutím súdu v časti, ktorou súd žalobu žalobcu zamietol, žalovanému nebola spôsobená žiadna ujma, odvolanie proti výroku rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti odvolací súd odmietol podľa § 386 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou.

14. Následne odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného proti vyhovujúcemu výroku rozsudku a výroku o trovách konania, ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je neopodstatnené.

15. Rozsudku súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej napadnutej časti nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193, § 194 a § 205 CSP, alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Neboli zistené ani vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie v spore.

16. V danom prípade k zmene skutkového ani právneho stavu počas odvolacieho konania nedošlo, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie odkazuje, rovnako ako i na správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce dôvody napadnutej časti rozsudku vo veci samej, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP), a preto len na zdôraznenie správnosti rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd dodáva nasledovné:

17. Z odôvodnenia rozsudku plynie, že súd prvej inštancie výrok rozsudku, ktorým v časti vyhovel žalobe žalobcu, založil na závere, že iné prekážky v práci na strane žalovaného zamestnávateľa v rozhodnom období založili v zmysle § 142 ods. 3 Zákonníka práce právnu povinnosť žalovaného poskytnúť žalobcovi náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

18. Správnosť tohto záveru súdu sa v okolnostiach posudzovaného sporu žalovanému v odvolaní nepodarilo spochybníť námietkami, prezentovanými v podstate v priebehu konania na súde prvej

inštancie, s ktorými sa prvoinštančný súd náležite a municiónne vysporiadal v odôvodnení rozsudku, založených predovšetkým na tvrdení, že žalobca nebol pripravený a už vôbec nie ochotný pre žalovaného prácu vykonávať, ako i z dôvodu, že prácu pre žalovaného žalobca nemohol vykonávať z dôvodu, že bol zamestnaný u iného zamestnávateľa.

19. Súdna prax je v tomto smere dlhodobo ustálená v závere, že pre existenciu iných prekážok v práci, medzi ktoré patrí o.i. aj neprideľovanie práce zamestnancovi, zakladajúcich právnu povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy, nie je rozhodujúce, či nemožnosť prideľovať prácu zamestnancovi je spôsobená objektívnymi alebo subjektívnymi príčinami, a či tieto skutočnosti zamestnávateľ môže alebo nemôže ovplyvniť, resp. či túto prekážku v práci zamestnávateľ zavinil alebo nezavinil alebo k nej došlo objektívne. Ak následne ani po určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru a ani po zrušení prevádzky žalovaného v Košiciach, ktorá bola dohodnutá ako miesto výkonu práce žalobcu, žalovaný neprideľoval žalobcovi prácu a následne po zrušení prevádzky nebola so žalobcom uzatvorená dohoda o inom konkrétnom mieste výkonu práce, ako jedného zo základných prvkov pracovného pomeru, už tento uvedený stav treba považovať za prekážku v práci na strane zamestnávateľa v zmysle § 142 ods. 3 Zákonníka práce. Za tohto stavu nemožno vyvodiť, že by žalobca svoj peňažný nárok uplatňoval v rozpore v rozpore s dobrými mravmi, Nemožno prisvedčiť žalovanému v jeho odvolaní v tom, že súd nesplnil povinnosť pri rozhodovaní sporu zohľadniť, či výkon práva nie je v rozpore s dobrými mravmi, pretože z odôvodnenia rozsudku bezpochyby vyplýva, že súd posudzoval, či so zreteľom na tvrdenia žalovaného výkonu práva žalobcu nie je v rozpore s dobrými mravmi a náležite sa i v tomto ohľade vysporiadal v odôvodnení rozsudku. V prípade, že žalovaný zamestnávateľ považoval konanie žalobcu v priebehu trvania pracovného pomeru u žalovaného za porušenie pracovnej disciplíny žalobcu ako zamestnanca, žalovanému nič nebránilo využiť v tomto smere právne nástroje zakotvené v Zákonníku práce, ktoré mal k dispozícii. Je totiž na zamestnávateľovi, aby situáciu riešil, či už dosiahnutím dohody o zmene pracovnej zmluvy, alebo skončením pracovného pomeru so zamestnancom zákonným spôsobom. Pokiaľ tak zamestnávateľ nepostupuje, musí znášať dôsledky vyplývajúce z pretrvávania stavu považovaného v zmysle Zákonníka práce za prekážku v práci na jeho strane. Týmito dôsledkami sú trvanie pracovného pomeru zamestnanca a povinnosť zamestnávateľa poskytovať mu náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku.

20. Poukazom na uvedené, ako aj z dôvodov uvedených v preskúmvanej časti rozsudku, je nutné uzavrieť, že žalovaným uvádzané odvolacie dôvody dané nie sú, preto odvolací súd napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a v odvolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi priznal podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník. Žalovaný nemal úspech v odvolacom konaní, a tak mu náhrada trov odvolacieho konania nepatrí.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej

otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).